

“ՀԱՅՐ ՄԵՐ”Ի ՎԱՆՔԻՆ ԱՌՋԵԻ

Վերելէն վերջ այս յոգնասպառ բարձունքին,
Որ կապէ Քեզ Գեքսեմանին արցունքով,
Կը մոռնամ ես ամէն խոնջէնք: Հայցազին՝
Շրքներս իրար կը միանան քովէ քով,

Եւ աչկերս՝ կապոյտներուն խոր, ծախ,
Յառած՝ ինչպէս առաքեալներն սրբաթօս,
Հանդա՛րս հոգով, առանց նիզի ու ցախի,
Քեզ կ'աղերսեմ. «Տէ՛ր, ոչո՛ք մեզ կաշ յաղօրս»:

Սոսուածային սիրոյդ կապած զոյգ քեւեր,
Մաքուր ձեռքով մեզ կը բանաս դուռն երկնից,
Հրեշտակներու տանելով մեզ քովն ի վեր՝

Երանութեանց շողես յոյսը անկեկիծ:
Մեր ոթութեան՝ ի լիութիւն գերբնածին,
Կ'ուսուցանես մաքուր աղօթքն սուրբ հացին:

ՀՄԱՅՆՍԿ ԳՐԱՆԵՆՈՆ

(Զիքնեաց Լեռ, 1908, Տօն Համբարձման)

